

Патријарх Порфирије замонашио три искушеника манастира Светог Стефана у Сланцима

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је 22. марта 2025. године, уочи Крстопоклоне недеље, на вечерњој служби у манастиру Светог архиђакона Стефана у Сланцима код Београда замонашио искушенике Игора (Митровића), Добривоја (Марковића) и Мијаила (Секулића) у чин мале схиме, давши им монашка имена Никита, Матеј и Михаило. Обраћајући се новим монасима древне сланачке светиње, Светејши Патријарх је поручио:

– У име Оца и Сина и Светог Духа. Драги оче игумане, браћо ове свете обитељи, новопострижени монаси, радују се данас небо и земља заједно са нама, а изнад свих радују се ангели и архангели, јер ево данас учинисмо први корак, добар и благословен почетак, тако што смо причисли овој светој обитељи још три нова монаха који су овде били искушеници, три нова монаха који треба да спроводе живот анђелски, живот који је подобан небеском начину живота у овом свету. И, ево, Господ показује и на овај начин да воли свет, да воли своју творевину и да отвара могућности и путеве и благосиља начин живота који јесте живот у складу са правилима, у складу са начелима Царства Његовог. Човек је створен за пуноћу, за савршенство, сваки без

изузетка, а опет сваки од нас опхрван је својим егоизмом и својом гордошћу, од којих долазе разне страсти и греси. Међутим, разлика оних који живе у Цркви у односу на оне који су изван Цркве јесте у томе што ми у Цркви знамо да је живот у греху грех, да је живот далеко од Бога погрешан, а да је живот у Цркви Христовој благословен и да иако смо слаби, немоћни и грешни, Бог љубављу својом чини да већ овде и сада због свога слободног опредељења, предокушамо тајну Његовог Царства.

Наш живот у Цркви је ново рођење и непрестано ново рађање, а монашки живот је једанпут за свагда рађање и рођење у Христу, које подразумева не само живот у складу са природом, него живот који је позван да буде изнад природе, да буде преображен. Другим речима, онај који хоће, позван и призван љубављу Божјом, да живи монашки, не значи да презире све, да презире друге људе, да одбацује оне који су његови ближњи, да сматра злом све оно што је Бог створио. Не, него рањен стрелом љубави Христове, разуме да је свако позван да се преображава и да не само буде борац против живота који је против природе, него чак да покуша и живот који је у складу са природом да превазиђе, преобрази и већ овде и сада буде сведок Царства Божјег. Зато монашке заједнице и монаси нису ништа друго него простор у којем се пројављује тајна Будућег века. Узми крст свој и пођи за мном, одреци се себе и многе друге речи јесу оно што смо чули у овим молитвама и оне саме по себи су довољне да опишу тајну монаштва. Монах је онај који се распиње свету, који узима крст свој и иде за Христом, хотећи да учини свој крст Крстом Христовим. То значи – свој живот да учини животом Христовим; да се одрекне свога умовања, да се одрекне своје памети, да се одрекне свога гледања, да се одрекне својих речи, да се одрекне чак и своје врлине и своје светости, свега онога што он јесте и да све то, одрићући га се, учини Христовим животом, да све то замени Христовим животом. Он хоће да се поистовети са Христом по речи апостола Павла: Не живим више ја него, Христос у мени, тако да Христос мисли уместо њега, Христос гледа уместо њега, Христос чује уместо њега, Христос говори уместо њега, Христово срце куца у монаху уместо њега.

Једном речју, он хоће да буде сав прожет Христом и отуда је најважнија врлина сваког монаха послушање, на то је позван. Оци Никита, Матеје и Михаило, да знате да без послушања нема могућности за преображај, не постоји предуслов за било коју врсту врлине богодоличне, али то исто што важи и за вас, важи и за свакога од нас, без послушања речи Божјој. Међутим, монах то послушање речи Божјој и вољи Божјој вежба у односу на послушање према своме старцу, као што могли бисмо наћи паралелу и у брачној

заједници, у породици. И ту је свако позван да се вежба у послушању: жена према мужу и муж према жени, деца према родитељима и родитељи према деци. А заправо послушање није ништа друго него тајна љубави према Богу. Из љубави према Христу све то чинимо. Наравно да то нимало није једноставно, одрећи се себе, свега свога, смирити се до крајњих могућих граница по угледу на Христа. То је узак пут. И ако хоћемо да идемо тим путем, а заборављамо на Христа, на чињеницу да је Он постао један од нас, до те мере се смирио да је узео све оно што је наше, Он беспочетни, безгранични, вечни Бог, да је све то учинио нас ради, све наше је узео осим греха и постао један од нас, ради нас и ради нашега спасења; ако имамо то на уму, онда ћемо знати да немамо права да идемо другим путем, до ли путем, уским путем, одрицања путем распињања своје воље, свога бића, свога начина постојања, распињања овоме свету и да ћемо то реализовати кроз послушање старцу и кроз послушање једни другима унутар монашке заједнице. Смирење само је довољно да се спасемо, а насупрот смирењу, гордост, сама по себи, не треба ништа више, да нас сурва у ад. Гордост, самољубље, егоизам. Ако имамо смирења, идемо путем смирења, које задобијамо кроз ново рођење, кроз покајање као непрестано преображавање; оно нам већ овде и сада дарује Царство Божје и дарује само спасење. А смирење рађа мир и то смо чули у овој молитви. И монах је, заправо, један од нас који има призив Божји да нам буде пример за углед, али и утеха. Не да буде арбитар, него да смирењем буде утеха свима, зато што носи у себе мир, мир Божји, мир који није од овога света.

Зато постоје манастири и зато постоји промисао Божји, који је устројио монашки начин живота да би нам показао да је тај етос, тај начин живота живот којим треба сви да идемо, да су та правила, унутар свих контекста у којима се налазимо у свету, правила која треба да уносимо и у свој живот. Отуда, велики је благослов да неко има призив да иде монашким путем, али и велика одговорност, јер је велики дар. Монах, једном речју, идући путем Христовим треба да буде оваплоћено Јеванђеље, да се Христос у њему пројави, да буде утеха свима, да лечи све, да прима сваку невољу, сваку муку, сваку бригу свих људи који живе у свету и да то учини својим подвигом, да то преточи у своју молитву.

Нека би Господ дао у данашњој радости, оче игумане, да поверена ти братија буду теби на радост и буду заиста благослов од Бога, а ви, братијо, да се потрудите у свему да се угледате на оне чија имена носите, да ваш слободни избор буде избор који учињен једанпут за свагда и да независно од тога да ли ће се дешавати да, по злоћи нечистих сила или по својој слабости

понекада падате, никада не дозволите да вам пад буде нормално стање, да никада не дозволите да вас пад и промашај одведу у очај, у униније, јер то је стање из којег тешко има повратка, то је стање у којем ми заборављамо да је Бог љубав, да је дошао међу нас, то је стање у којем потпуно губимо веру, не дао Бог.

Сви смо данас благословени, нека Господ буде са свима нама, а ми сви данас вечерас овде сабрани, као и сви они који долазе у светињу, препоручујемо се вашим молитвама, уздајући се да ће их Господ чути, као и молитве свих нас и да ће наше: Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј нас грешне, бити

је је Господ спустио међу
а је слава сада и увек и у

